

Tavaszi fesztivál a híros városban

MUNKATÁRSUNKTÓL

Tizennolcadik évadjánál tart a március 15-től 31-ig megrendezendő Kecskeméti Tavasz Fesztivál, amely az elmúlt majd' két évtized alatt a kultúra ünnepévé vált a híros városban. A város alpolgármestere a rendezvényről tartott sajtótájékoztatójában elmondta, a korábbi évekhez hasonlóan arra törekedtek a programok összeállításakor, hogy több, nemzetközi hírű művészeti együttes és előadó

is színpadra lépjen, de természetesen kecskeméti művészek és diákok produkciói is helyet kaptak a kínálatban. Tizennégy helyszínen csaknem félszáz program várja majd az érdeklődőket. Idén a városháza díszudvara is helyszín lesz, és többéves szünet után a kortárs irodalom kedvelői is találhatnak maguknak programot. A képzőművészet valamennyi ága képviselteti magát az eseménysorozatban, de – a város zenei tradícióihoz híven – kiemelt szerepet kap a muzsika.

BOGNÁR ANTAL

Sokszemközt a Terror Házáról

A múzeum ügyében érintve találja magát a közéleti és a magánember, a vallató és a vallatott. A más és más értékrendet képviselő és politikai nézetet valló szerzőket egy kötetben, egymással ütköztetve szerepelteti a Masszi Kiadó Mi újság, Terror Háza? című publikációgyűjteményében Galántai Csaba, aki rövid bevezetővel és eseménynaptárral ellátva bocsátja útjára a kiadványt, amelynek végén rövid képes tárlatvezetéssel igazítja el az olvasót a történelem rossz emlékké bugyrait felidéző folyosókon és termekben a pengéfaltól a pincéig.

Helyet kapott a könyvben Mádl Ferenc köztársasági elnök parlamenti megemlékezése a kommunizmus és a holokauszt áldozatairól, Orbán Viktor múzeumavató beszéde, s a múzeumot igazgató Schmidt Mária nyilatkozatai mellett – írja előszavában Galántai – bekerült a válogatásba a Magyar Nemzetben rendszeresen publikáló Gorka Sebestyén, Molnár Tamás, Bayer Zsolt, Pihál György, de jelen van a balliberális oldalról **Eörsi István**, Radnóti Sándor és Bauer Tamás is. A válogatás mintegy hetven, „konzervatív, balliberális és 'független' lapokban, folyóiratokban megjelent” írást tartalmaz. A „stílusban, hangvételben, modorban eltérő”, „műfajuk tekintve is különböző” írások egybeszerkesztésének vezérelve az időrendiség volt, amitől egy-két esetben el kellett térni. Az írásokat az összeállító nem szándékozott külön magyarázatokkal ellátni, mivel „az események folyásában azok értelmezik önmagukat és egymást”. „A konzervatív gondolkodású publicisták, írók, újságírók publikálási tere – írja – lényegesen szűkebb, mint liberális kollégáiké; ezért ara törekedtem, hogy a cikkek mennyisége tekintetében a két tábor egyen súlyba kerüljön.”

A szerző egy jellemző anekdotával zárja könyvét. „Egyik alkalommal a tárlat végén egy férfi odalépett hozzám, és megkérdezte, hol van a mosdó. Néhány perccel korábban, amikor a cellák nál jártunk, sírva fakadt. Mostanra már összeszedte magát: – Hatvanhét éves vagyok. Tizenhét voltam, amikor bevitt az ÁVO. Leverték a fél vesémet, s az akkori 'megdolgozásomnak' az eredménye volt az is, hogy hosszú évekkel később a herémet műteni kellett. Félóránként járok vizezni. Mennyi ideig tartott a tárlat? – Több mint két óra hojszat – felelem.”

(Masszi Kiadó, Budapest, 2003.)

K Ö N Y V S A R O K

Egy év telt el azóta, hogy Budapesten, az Andrássy út 60.-ban, a nyilasuralom alatt a Hűség Házaként, majd a szovjet érában ÁVO-székházként elhíresült épületben megnyílt a fasiszta és a kommunista rémuralom kísértetháza, a Terror Háza Múzeum F. Kovács Attila és alkotótársai látványtervét-hangszerelését követve. Nyomban éles vita kereszttüzébe került, előbb az állami támogatás, az építési engedély okán, majd kiállított vagy ki nem állított anyaga miatt, és a vita azóta sem csitul.